

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 975/2019
29.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Поповића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Поповића, адвоката Јована Мишчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 90/18 од 07.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/19 од 22.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Поповића, адвоката Јована Мишчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 90/18 од 07.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/19 од 22.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 90/18 од 07.03.2019. године, окривљени Иван Поповић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћења производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2018. године до 13.11.2018. године. Од окривљеног је, на основу члана 246. став 7. КЗ, одузета једна биљка индијске конопље у зеленом стању висине 250 цм, једна биљка индијске конопље у зеленом стању висине 220 цм, једна биљка индијске конопље у зеленом стању висине 165 цм, једна биљка индијске конопље у зеленом стању висине 170 цм, један део биљке индијске конопље у сувом стању висине 110 цм, који предмети су привремено одузети од окривљеног потврдом ПУ Кикинда од 13.09.2018. године и исти се по правноснажности пресуде имају уништити. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у висини од 5.000,00 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка у висини од

6.840,00 динара Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/19 од 22.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног Ивана Поповића и пресуда Вишег суда у Зрењанину К 90/18 од 07.03.2019. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Ивана Поповића, адвокат Јован Мишчевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, у вези са чланом 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и донесе пресуду којом ће преиначити побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је учинио кривично дело за које је правноснажним пресудама оглашен кривим или да побијане пресуде укине или да укине само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Поповића је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на штету окривљеног, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, јер изреке оптужног акта и пресуде не садрже ни објективна ни субјективна обележја бића предметног кривичног дела односно да се у изреци пресуде не наводи радња извршења која би се могла квалификовати као неовлашћена производња опојне дроге канабис па се самим тим не може ценити ни субјективни однос окривљеног према том кривичном делу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по налажењу овог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Радња извршења кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у производњи, преради, продаји или нуђењу на продају опојних дрога, као и у куповању, држању или преношењу ради продаје опојних дрога, а учинилац мора поступати неовлашћено.

Под производњом се подразумева свака активност извршиоца којом се из одређеног материјала може добити супстанца која има својство опојне дроге, а сађење и узгајање канабиса представља производњу, уколико су осим радњи сетве и неге биљке у смислу биолошког зрења, до окончања вегетације, предузете и даље радње - убирање листова и цветова, сушење, уситњавање претходно узгојене биљке канабиса.

Полазећи од наведеног, а како из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени критичном приликом, у урачунљивом стању, свестан свога дела, чије је извршење и хтео и свестан забрањености свог дела, неовлашћено производио опојну дрогу - канабис, која садржи ТХЦ у проценту већем од 0,3%, који се налази на листи Правилника о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци, на тај начин што је у дворишту иза куће посадио семенке марихуане, исте заливао, земљу окопавао, ђубрио, након чега су изникле четири биљке висине 165 цм, 170 цм, 220 цм и 250 цм, те је исте одржавао, две гране са једне од тих биљака оставио да се суше у помоћној просторији на дрвеној конструкцији, након чега су полицијски службеници од окривљеног уз потврду одузели четири биљке канабиса у зеленом стању, укупне бруто масе 15,3 кг, а које су у осушеном стању имале нето масу (листова цвасти и гранчица) 2431 грама и 19,89 грама и две гране канабиса у сувом стању укупне нето масе 159,06 грама, све укупне масе 2609,95 грама, то по налажењу Врховног касационог суда из изреке првостепене пресуде која је потврђена другостепеном пресудом јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а не битни елементи истог кривичног дела из става 2. члана 246. КЗ, јер је окривљени у конкретном случају, биљке узгајао без овлашћења, али је предузео и додатне радње којима је дошао у фазу производње и добио супстанцу која представља опојну дрогу, тиме што је две гране са једне од биљака оставио да се суше у помоћној просторији на дрвеној конструкцији.

С тим у вези, првостепени суд је правилно применио закон, када је радње наведене у изреци првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, јер у ситуацији када окривљени суши гране претходно узгојене биљке канабис, то представља производњу опојне дроге марихуане подобне за конзумацију, па се онда и радње окривљеног предузете у смислу члана 246. став 2. КЗ које укључују узгој, сетву и негу марихуане, могу квалификовати само као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, будући да је исто обухваћено његовим умишљајем да произведе опојну дрогу марихуану, па је тиме узгајање конзумирано производњом, која је коначни циљ свих радњи окривљеног.

Због наведеног, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног анализира исказе испитаних сведока и полемише са оценом изведених доказа и предложеним биолошким вештачењем, те истиче да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде.

Из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде побијају и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, што не представља законски разлог због кога је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић